

Het levende Woord

door: E.T. Wood

Elk door mensen geschreven boek, of dit nu leerzaam, onderwijzend, onderhoudend, stichtelijk of geestelijk is, geeft de indruk van menselijk auteurschap, maar *“het woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot verdeling van ziel en geest, zowel van gewrichten als van merg, en oordeelt de gedachten en overleggingen van het hart”* .

Hebr. 4:12

1

In onze jeugd werd goede lectuur van menselijke origine uitgelegd aan ons. Goddelijke lectuur vraagt om een goddelijke leraar. *“En Ik zal de Vader vragen en Hij zal u een andere Voorspraak geven, opdat Die met u zal zijn tot in eeuwigheid: de Geest van de waarheid, die de wereld niet kan ontvangen, omdat zij Hem niet aanschouwt en Hem niet kent; u kent Hem, omdat Hij bij u blijft en in u zal zijn.”* (Joh.14:16,17). *“Die zal u alles leren en u in herinnering brengen alles wat Ik u heb gezegd”* (Joh.14:26). Zo ondervindt de gelovige, die meer probeert te weten te komen over God in de persoon van Zijn Zoon, dat hij goddelijke Hulp krijgt in zijn zoeken. Hij is in staat net zoals Jeremia uit te roepen: *“Zo vaak uw woorden gevonden werden, at ik ze op, uw woord was mij tot vreugde en blijdschap mijns harten”* (Jer.15:16)

De kamerling uit Ethiopië was een belangrijk ambtenaar. Een ambtenaar met een bijzonder uitvoerende macht. Toch, toen hij de profeet Jesaja las, was hij niet in staat het antwoord te vinden op zijn vraag: *“van wie zegt de profeet dit: van zichzelf of van iemand anders?”* (Hand.8:34) Het vernederende gevolg er van bij hem, wordt duidelijk uit zijn antwoord op de vraag van Filippus: *“Begrijpt u wel wat u leest? Hij nu zei: Hoe zou ik dat immers kunnen, als niet iemand mij begeleidt?”* Onderricht door de Geest is het rijke resultaat van nederig zoeken. Daarom vertelt Filippus hem van die “andere Man”. Een nieuwe horizon doemt op voor de koninklijke dienstknecht, die hoewel hij belast is met de schat van de koningin, nu gaat genieten van een grotere eigen schat.

De functie van het Levende Woord is om ons op een levende wijze deze goddelijke werkingen van het verleden te verhalen. Het zijn historische gebeurtenissen, maar de oneindige schoonheid van Gods karakter kan er in worden gezien. Het is een bevoorrechte en belonende bezigheid, het Levende Woord ons te laten voeren in het toneel dat het voorstelt. We zullen nooit tevreden worden gesteld als we het lezen als plicht of het voor kennisgeving aannemen. Maar als we er de toevlucht in zoeken om

troost, zal het ons nooit in de steek laten natuurlijk. Er zijn voorwaarden waardoor het mogelijk is het Woord tot ons te laten spreken. Welke zijn dat?

Op de eerste plaats geloof ik. Tijd. Wij worden aan alle kanten in beslag genomen door een haastige wereld. Wij moeten vechten voor een rustig uurtje – de binnenkamer met de deur op slot – om te naderen tot *“uw Vader die in het verborgen is; en uw Vader die in het verborgen kijkt”* (Mat.6:6). Als het Woord tot ons moet komen als antwoord op een vraag van ons, dan moeten wij bereid zijn de tijd te nemen om de openbaring in ons op te nemen. *“Vurig verwachtte ik de Here”* (Ps.40:2) Dat was de ervaring van een Koning en hij dicht een lied ter herinnering daaraan en aan de vruchten van dit wachten.

Op de tweede de plaats een afhankelijke geest. Wachten is op zichzelf al onderdanig. *“Blijf stil afwachten, mijn dochter”* zei Naomi tegen Ruth (Ruth:3:18). De wachtende Habakuk roept: *“Hoelang, Here...? ...Toen antwoordde de Here mij... ...Want wel wacht het gezicht nog tot de bestemde tijd... ...als het vertoeft, verbeid het”* (Hab.1:2; 2:2,3).

Toen de Zoon van God zei: *“Vader, het uur is gekomen”* zien we de jaren van volharding. En ook wanneer wij Hem horen zeggen: *“Ik moet echter met een doop worden gedoopt, en hoe benauwt het Mij, totdat het is volbracht”* (Luk.12:50) Hij wachtte op het uur – het uur van de Vader – waarin Hij moest sterven.

Een afhankelijke geest is niet een geest, die voor zichzelf het Woord uitlegt. Er is maar Één die openbaart en Één alleen, een goddelijke Persoon. *“De Geest van de waarheid”*. Van anderen mogen we ontvangen, wat Hij hem heeft laten zien en er dankbaar voor zijn. Maar Zijn onderwijs is niet beperkt tot één klasse van mensen. De kracht en het getuigenis van Zijn inwoning is persoonlijk voor iedere gelovige. Als we willen, kunnen we de Heilige Geest toelaten licht te geven op de gedachten die liggen achter het geschreven Woord. Die zijn er zo veel. Ze zijn het beste tegengif tegen nutteloos afdwalende gedachten. Verder komt de Geest onze zwakheden te hulp. (Rom.8:26) Niet alleen in ons gebed hebben we Zijn tussenkomst nodig. In alle dingen werkt Hij mee ten goede voor hen, die God

liefhebben. *“Want hen die Hij tevoren heeft gekend, heeft Hij ook tevoren bestemd om aan het beeld van zijn Zoon gelijkvormig te zijn”* (Rom.8:29) Hebben wij dan geen behoefte aan Zijn leiding, in wat we zullen denken over de Zoon? Wie oprecht zoekt naar deze leiding wordt nooit overgelaten aan afdwaling. Maar zoals de kamerling, die naar Filippus luisterde, gaat hij zijn weg met blijdschap.

Op die manier kunnen we, terwijl het Levende Woord tot ons spreekt, de geschiedenissen beleven die door de Geest van de Waarheid zijn beschreven. In Zijn gezelschap mogen we de Zoon des Mensen zien onder de mensen, bedroefd door hun zondige toestand, vol medelijden voor hun toestand. Waarin Hij ze altijd met een geduldige, herderlijke zorg omringd, zelfs als ze twijfelen, tot op het moment dat Hij zijn eigen leven zal geven voor Zijn kudde. Het is een basisgedachte, maar naar Hem kijken, is Hem beter leren kennen. Hem te kennen is Hem lief te hebben en Hem lief te hebben is Zijn Woord bewaren - Zijn als Hij.

Wij gaan niet ver genoeg als we alleen maar lezen of studeren. Wij moeten “wandelen” door de bladzijden van deze kostbare openbaring van Zijn wegen en bij Hem zijn in gedachten en geest. Het beleven, door met Hem mee te gaan als Hij het land doorgaat in het werk dat de Vader Hem gegeven heeft om te doen. Wij moeten ons aansluiten bij hen, die om Hem samendrommen, als Hij leert in de tempel en Hem volgen in de huizen, waar dood en ziekte niet in staat zijn, Zijn tegenwoordigheid tegen te staan. Bij de bron van Sychar is een toon van vermoeidheid in Zijn stem, maar Zijn woorden dragen de kracht van het eeuwige leven. De velden zijn wit om te oogsten, maar eerst moet tarwekorrel sterven (Joh.4:35; 12:24). Er zijn ernstige tijden wanneer we Hem volgen naar Gethsemane. Hij heeft zich daar ongeveer een steenworp van ons teruggetrokken. Deze stenen van de dood zijn voor Hem alleen. In de geest staan we dicht bij Hem wanneer Hij naar de plaats gaat die Golgotha genoemd wordt. Om er Zijn liefde te zien, tot in de dood en er al de aangenaamheid van te genieten.

Maar wie kan die duisternis doordringen, waar Hij alleen, voor alles de dood smaakte (Hebr.2:9).

2

Dat het Woord van God levend is en krachtig, wordt door ons als gelovigen dankbaar aanvaard. Wij hebben er zowel troost in gevonden als vermaning. Wij hebben kracht geput uit de beloften en een diepe vreugde in de kennis van de liefde van God. Als de goddelijke Schrijver heeft de Heilige Geest ons een volheid van kostbare dingen gegeven. *“Want alles wat tevoren geschreven is, is tot onze lering geschreven, opdat wij door de volharding en door de vertroosting van de Schriften de hoop hebben”* (Rom.15:4) God is zelf de Bron van volharding en vertroosting. Dat wordt duidelijk uit het vers dat daarop volgt. Veel van Zijn

dienstknechten in het verleden gingen naar die Bron en werden er altijd rijkelijk voorzien.

Het woord “lering” is betekent meer dan alleen maar het voorstellen van een historische gebeurtenis. Het is niet het vaststellen van een wettisch beginsel dat slaafs gevolgd moet worden door een godsdienstig toegewijd iemand. Het heeft de betekenis van opbouwen, versterken of inplanten in een persoon, zodat het zijn eigen bezit zal worden voor zijn welzijn. Dit woord “lering” is in werkelijkheid een bron van overvloed. De middelen van volharding en vertroosting zijn daarin gelegen.

In de dienstknechten uit het verleden kunnen we, tot opmerkelijke hoogte, de volharding in werking zien. Zij hebben uit diezelfde Bron volharding geput zonder welke zij volledig gefaald zouden hebben. Deze dienstknechten waren net zoals wij kwetsbaar door innerlijke zwakheid. Maar één van hen (onder anderen) werd bekend gemaakt met de ware Dienstknecht: *“Ziet, Mijn Knecht, Dien Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, [in] [Denwelken] Mijn ziel een welbehagen heeft! Ik heb Mijn geest op Hem gegeven; Hij zal het recht den heidenen voortbrengen”* (Jes.42:1). Laten wij luisteren naar die stem van lang geleden en die Dienstknecht beschouwen. Dat is een geestelijke oefening die veel belangrijker is dan het gewoon lezen van het gedrukte Woord. Ik voel dat mej. Lock dit kende, toen ze haar lied voor kinderen schreef:

Toen Jezus hier op aarde was.

Riep Hij kleine kinderen als lammetjes tot Zijn kudde.
Ik zou graag bij die lammetjes geweest zijn, toen.

Ongetwijfeld wilde de Heilige Geest, de Heer Jezus, ons op een levendige wijze voorstellen, zoals Hij was, in genade en waarheid het karakter van God ten toon spreidend. Want het Levende Woord kan nooit alleen maar een kil correct woord uit het verleden zijn.

Als we de eerste verzen van Johannes 8 lezen (hoewel het een voortzetting is van hoofdstuk 7) laten we dan niet proberen het verhaal te vergeestelijken, terwijl de geschiedenis daar niet de voorkeur aan geeft. Het is één van de verzamelde gebeurtenissen, die Johannes herhaald, lang nadat Hij, die hij liefhad vertrokken was. Maar de Geest van de Waarheid leidt hem om deze gebeurtenis voor te stellen als een tentoonspreiding van die genade en waarheid, die door Jezus Christus gekomen is.

Wij gaan in de tempel in de vroege morgen. De “Leraar” van Galilea komt binnen. Met Hem en hen die Hem volgen, mogen ook wij volgen. Vele mensen komen. Op sommige gezichten lezen we nieuwsgierigheid, kritiek, angst, onderdrukte opwinding of ellende. Het Woord richt zich tot een heel groot gezelschap. *“Al het volk kwam tot Hem”*. Hij begint hen te leren. (Wij zouden willen, dat we dat werkelijk konden horen.) De vloer is stoffig door het voorbijgaan van veel voeten. Buiten stijgt de hitte en wordt schaduw minder. Zijn ernstige toespraak in eenvoudige woorden, Zijn verduidelijking met

huiselijke dingen, kennen zij allemaal wel. Zijn stem, had de zuiverheid van de waarheid en nog *“Nooit heeft een mens zo gesproken als deze mens spreekt”* (Joh.7:46). Iemand kan de gezichten van uitdrukking zien veranderen als Hij spreekt. Kan het ook anders, bij het horen verkondigen van de blijde boodschap van dat betere koninkrijk, dat beschikbaar is voor zondaars met een berouwhebbend hart?

Er heerst stilte in dat deel van de tempel. Het volk luistert naar Hem *“die groter is dan Salomo”*. Maar als we ons bewust zijn van de geestelijke betekenis van het verhaal, kunnen we de *“wanklanken”* horen van de wereld buiten. Voetstappen en stemmen van lieden van een ander koninkrijk. Voetstappen die slepen in het stof. Opgewonden stemmen. Drukkende en dringende mensen komen er aan. Ze onderbreken ons samenzijn.

Schriftgeleerden en Farizeeën brachten tot Hem een vrouw op overspel betrapt. De trotse stemmen van haar beschuldigers klinken vals. Ze zijn niet in harmonie met de stem die we liever zouden horen. Ingesloten door de menigte, kunnen we de kalmte zien van die Heilige in het midden van de storm van Zijn tegenstanders, terwijl ze haar in het midden stelden. Nu staat ze in de tegenwoordigheid van Hem, door de genade en waarheid is gekomen. Er was geen twijfel of zij wel gezondigd had. Maar de persoon met wie ze haar hadden gevonden, had ook met haar moeten worden aangeklaagd. (Lev.20:10) We kunnen er aan twijfelen of haar aanklagers de bestraffing van het kwaad net zo belangrijk vonden als de wet, die zij gebruikten om hun nationale trots op te houden.

Omringd door schreeuwende overpriesters en angstig door de toenemende opwinding van de menigte, zien we haar in de tegenwoordigheid van Jezus geduwd. Een gevangene van hun boze bedoelingen. Haar beschuldigers zeggen: *“Nu heeft Mozes ons in de wet geboden zulke vrouwen te stenigen; U dan, wat zegt U?”* En dit zeiden zij om Hem te verzoeken, opdat zij Hem konden aanklagen. Maar Jezus bukte neer en schreef met zijn vinger op de grond. Hij wist wat in hun hart verborgen was.

Het is al lang geleden, maar nu, kunnen we in de arme vrouw, het beeld zien van Israël. Een boos en overspelig geslacht. (Mat.12:39)

De beschuldigende stemmen roepen al luider. Het arme slachtoffer moet de al dikker worden duisternis van de doodstraf al over haar heen hebben zien komen. Er zijn veel handen en veel stenen. Hoe kan de Romeinse overheerser de doodslager vinden onder de velen die er aan meewerken? De vinger van de Zoon des Mensen schrijft nog altijd in het stof.

Als we dit verhaal goed kennen, kunnen wij de groeiende mislukking en de haat van deze leiders van het volk opmerken. Zij hebben beraadslaagd Jezus in een positie te brengen waaruit Hij niet kan ontsnappen. Zal Hij de wet van Mozes handhaven tegen het gezag van Rome of openlijk laten merken, dat Hij Mozes terzijde stelt? Zij haatten de boodschap van genade aan

berouwvolle zondaars! We kunnen de, steeds harder wordende, opgewonden stemmen horen roepen om een antwoord.

Het schrijven houdt op en de goddelijke Schrijver richt Zich op. Laten wij Hem eerbiedig aankijken, als Hij kijkt naar de gedachten van deze mannen. Er is een plotseling stilzwijgen. De lucht is geladen met oordeel. Als Hij niet naar de vrouw kijkt is dat niet omdat Hij haar angst niet kent. Zij zal wel een gevoel van vrees gehad hebben. Haar aanklagers waren machtig en eisten veroordeling. Haar beulen waren bij de hand. De verkeerde herders van Israël stonden klaar om over haar leven te beschikken als pion in hun hatelijk spel. Als Jezus het stilzwijgen verbreekt, is het door maar één zin. Maar de goddelijke Bron van de wijsheid van Salomo spreekt: *“Wie van u zonder zonde is, laat die het eerst een steen op haar werpen”*. Zonde is er, maar niet alleen in de arme vrouw. Wie, behalve een zondeloze, is gerechtigd de zondares te straffen? Er liggen veel stenen maar welke hand heeft het recht er een te gooien?

De Schrijver schrijft weer in het stof. Sommigen denken dat Hij de namen en de zonden van deze beschuldigers voor aller oog opschreef. We kunnen niet lezen wat er geschreven werd, maar we zien de gezichten van uitdrukking veranderen. De uitgestrekte handen worden teruggetrokken, wanneer de ernstige en onderzoekende voorwaarde de aanstaande stenengooiers uitdaagt. Dan komt er beweging in de zwijgende menigte. De kleren met brede gedenkrengels worden dicht om het lichaam van de oudste Farizeeër getrokken, als hij weggaat. Anderen sluipen op hun beurt weg, alsof zij zich willen verbergen voor dat innerlijk onderzoek van Hem, die in het stof schrijft.

Het zou voor de vrouw ook gemakkelijk geweest zijn om weg te sluipen. Waarom verlaat zij het toneel van haar vernedering niet? De menigte blijft en haar beschuldigers zijn weg. Haar angst vermindert met de wegstervende voetstappen van haar op de vlucht gejaagde vijanden. Zij heeft het hoofd gebogen maar zo kan zij de gestalte zien van Jezus die nog altijd op de aarde schrijft. Zijn gebogen houding is een beeld voor ons van een nabijheid van de aardse noden van de zondige mens en die haar heil zoekt. Een neerbuigen tot ons in onze lage toestand. Het veroordeelt de wettische hoogmoed van farizeeërs, die zondaars veroordeelt en de genade veracht. Hoe aangenaam is het Hem zo te zien!

Jezus richt zich op. De vrouw ziet, dat Hij haar aankijkt. Hij spreekt twee vragen van levensbelang uit. *“Vrouw, waar zijn zij?”* Wij zijn nieuwsgierig of zij het begrijpt. Want de heftige stemmen zwijgen en er zijn geen onvriendelijke tegenhoudende handen op haar. Daar is niemand meer om de beschuldiging te handhaven. *“Heeft niemand u veroordeeld?”* Deze vraag is nauw verbonden met de eerste. Want de beschuldigers zijn tot zwijgen gebracht en daarom is veroordeling door hen onmogelijk. Het lijkt erop dat Hij de volle betekenis van deze toestand aan haar bekend wil maken. *“Waar zijn zij?”* Alsof Hij wou

zeggen: “Zoek ze, maar je kunt ze niet meer vinden”. Hij had eenvoudig kunnen zegen: “Uw beschuldigers zijn weg”. Maar dit zou kunnen inhouden, dat ze terug zouden kunnen komen! Zo schrijft Paulus een zekerheid aan de Romeinen: “*Wie zal beschuldiging inbrengen tegen uitverkorenen van God? God is het die rechtvaardigt; wie is het die veroordeelt?*” (Rom.8:33,34)

Wij luisteren naar haar antwoord. Want ze moet antwoorden. Het antwoord komt met die opluchting en verwondering, die ons allemaal herinnert aan dat ogenblik, toen wij voor het eerst begrepen, dat er niemand was, die het recht had ons te veroordelen behalve Één en die wilde ons niet veroordelen. Hij kwam om te redden!

“*Niemand, Heer.*” Zij sprak dat woord voor de eerste keer uit, tegenover haar Verlosser. Zien we niet dat er opluchting en dankbaarheid opborrelt die het begin is van aanbidding? Zij heeft de stem van genade gehoord in de schaduw van de Sinai. De poort van een nieuw leven ging voor haar open. “*En Jezus zei tot haar: Ik veroordeel u ook niet; ga heen, zondig voortaan niet meer.*” Het pad van vrijheid lag open voor de gevangene waar de zonde geen heerschappij over haar zal hebben. “Zondig niet meer”.

Langzaam keert zij om, als iemand die graag had blijven staan om te aanbidden. De plaats van schande was een heiligdom geworden. Zij had haar Heiland ontmoet en Hem “*Heer*” genoemd.

Oorsprong: [Words of Help 1962-25](#)

Titel: